

Autor: Radim Lhoták

Dějiny posledních staletí se vyznačují liberálním bojem za svobodu člověka. V tomto boji jde především o svobodu jedince, o jeho emancipaci proti všem silám, které se ho snaží omezit svoji mocí. Málokdo si ale dnes uvědomuje, že prvotním nepřítelem pro liberalismus se stala moc sama o sobě. Celé plejády liberálních myslitelů řeší otázku antagonismu mezi svobodou a mocí. Cílem liberálního hnutí je demontáž jakékoliv moci.

Výsledkem je současná destrukce moci a vznik civilizace, v níž bezmocný jedinec, jako základní element, jemuž je jakákoliv moc upírána, podléhá obludné moci moderního státu, kde moc konkrétních odpovědných jedinců je rozmělněna do anonymní moci institucí podléhajících stejně nelidskému právnímu řádu..

Abychom pochopili význam i důsledek liberálních idejí svobody, je nutné se podívat, jakým způsobem se liberalismus postupně vypořádal s mocí ve jménu svobody jedince. Předliberální společnost se vyznačovala mnohohrstevným a více úrovněvým rozdělením moci orientované ke konkrétním jedincům či společenstvím. Přírozená mocenská struktura společenských vrstev, stavů a zájmových uskupení vytváří stejně přírozený řád hájený rozmanitou hierarchií autorit. Ve zdravé organické společnosti představují tyto autority záruku spravedlnosti a úcty k pravé hodnotě člověka.

Postup liberální destrukce moci a kulturní hierarchie hodnot

Liberalismus ve své nenávisti k libovolné moci si jako první vzal na mušku moc nejvyšších vládců. V první řadě šlo o svržení moci feudální, zrušení monarchie jako výrazu absolutní nesvobody. Snad nelze upírat této první snaze lidsky ospravedlnitelný účel, pokud si uvědomíme, že feudální systém moci, coby hegemonie trůnu a oltáře, představoval ve své době první patologický stav rozdělení moci v historii lidstva. První dualismus absolutní či universální moci šlechty a katolické církve proti křesťansky pokořenému zbytku populace není nic přirozeného. Vznik první sociální nesouměřitelnosti mezi feudály a poddanými je toho přesvědčivým důkazem. Nutno však poznamenat, že tento dualismus se stal předobrazem současného dualismu universalistické moci moderního státu a jeho stejně pokořených občanů. Rovněž sociální nesouměřitelnost mezi dnešními elitami a zbytkem populace je astronomická a nelze ji ničím ospravedlnit.

Ocitáme se v podobných feudálních poměrech jako za středověku, rozdíl je jen v tom, že bezmocní křesťané žili v pokoře duchovní před Bohem a existující mocí, která představovala výraz boží vůle. Podobnou pokorou však byli zavázáni i samotní vládci, jimž byla přiřknuta moc posvěcením, nikoliv jen z vůle jich samotných. Středověk nezlikvidoval docela stavovskou strukturu moci. Vedle nejvyšší a vládnoucí šlechty existovala i šlechta nižší, dále pak statkáři, cechovní mistři, měšťanské vrstvy a vposled i finančníci a obchodníci jako svobodné stavy.

V moderním státě jde však o paušální pokoření jedince jako člověka, degradace jeho

osobnosti z její lidské podstaty na materializovanou položku disponibilní zásoby k použití ve prospěch oligarchie. Tato nová „šlechta“ se oproti minulým feudálům skrývá před zraky lidí za volným trhem a státními institucemi, v jejichž čele stojí politici, jako pomocné elity těchto oligarchů.

Další obětí liberalismu se staly ony svobodné stavy disponující mocí hned po vládnoucích šlechtických rodech. Jejich likvidace byla dílem nastolení tzv. svobodného trhu a nástupu kapitalismu, který nepřiznal nikomu jinou cestu k moci, než kapitalistickou soutěž opřenou o individuální prospěch těch, kdo z této soutěže vyšli jako vítězové. Moc a bohatství patří schopnějším, vítězství silnějším. Pokrytectví liberalismu spočívá především v tom, že proti všem dosavadním snahám filosofů a humanitních myslitelů, jimž šlo především o člověka a jeho povznesení cestou péče o duši, se postavil primitivní zákon silnějšího odpovídající prvobytně pospolné společnosti. Z trhu se stala džungle a z člověka bezkulturní a všem civilizovaným výdobytkům odcizený tvor bez zastání, odkázaný na boj každého s každým, v němž vládne jen právo silnějšího. Jediným záchytným bodem se mu stal sociální stát a jeho almužny těm, kdo v tomto boji zůstali vzadu.

Po výtce nutno poznamenat, že cílem liberalismu jako takového samozřejmě nebylo zotročení populace oligarchií, pouze zrušení moci jedinců zděděné jejich původem či příslušností k té či oné společenské vrstvě. Anonymní diktát oligarchie a otroctví námezdních sil je pouhým nutným důsledkem stavu, který jeho přičiněním vznikl.

Jako poslední úroveň společenské moci přišla na řadu moc otcovská. Jejím zrušením se z rodiny stal trh sobeckých zájmů a boj každého s každým stejně jako v celé společnosti. Rozklad rodiny a jejích lidských a duchovních hodnot byl opět nutným důsledkem liberálního tažení proti moci jako společenskému zlu. Feminismus a zrůdné generové ideologie pouze dokonaly započaté dílo. Globální důsledky liberalismu v celé západní společnosti jsou zničující. V destrukci přirozené hierarchie moci se otevřela cesta finančním a podnikatelským elitám ke světovládě nad masami individualizovaných a bezmocných jedinců, cesta k nelidské tyranii peněz a kapitálu, pro niž nelze najít výstižnější jméno, než plutokracie.

Pravda na pranýři

Aby toho nebylo dost, liberalismus ve svém běsnění za svobodu jedince postavil na pranýř i samotnou pravdu, jako posledního tyrana, který brání vzniku svobodné společnosti bez autorit a moci všeho druhu, tedy i autorit duchovních či myšlenkových. Pravda a poznání se staly zosobněním moci jako takové. Ten, kdo zná pravdu a nazve ji jediným pravým poznáním a dobrem pro všechny, stává se automaticky tyranem. Proto liberální svět ve své postmoderní fázi rozhodl negativně a nekompromisně o pravdě obecně platné, totiž že neexistuje jediná pravda pro všechny, neexistuje ani žádné objektivní poznání. Existují pouze pravdy subjektivní, mnohomluvné a poznání se omezuje na partikulární výpovědi, které si nemohou činit nárok na určení dobra v širším měřítku, než odpovídá omezené zájmové skupině či jednotlivci.

Ideálem světa libertariánů se stala různorodost názoru i zaměření, tolerance ke všem

myšlenkovým směrům, popření svrchovanosti každé ideje, otevřenost všem kulturám a vnitřnímu přesvědčení, zkrátka otevřená společnost bez kultury, bez morální jednoty a bez všeho, co z ní dělá člověku blízký a obranyschopný celek. V takové společnosti není opravdu těžké zmocnit se všech prostředků moci pár dobře organizovanými skupinami a mafiemi, jimž rozhodně není cizí vnitřní hierarchie moci, vše spojující morální síla a vůle k moci v celku, jemuž nelze většinou upřít rodově patriarchální charakter.

Zcela logickým důsledkem liberální destrukce moci je uchopení pojmu demokracie, jako naprosto prázdné a paralyzující společenské organizace postavené na lži, klamu, pokrytectví a ideově i lidsky vyprázdněném dualismu globální moci ve formě byrokratizovaného právního státu a občanské bezmoci.

Od neofeudalismu k organickým společenstvím

Západní společnost má tendenci sama sebe vidět a tvářit se jako společnost demokratická a svobodná. Nic z toho ovšem není pravda ani v nejmenším. Demokracie se projevuje ne jako vláda lidu, ale svými nejčernějšími a nejošklivějšími stránkami, jakými jsou rovnostářství, podprůměrnost a intelektuální entropie. Svoboda jedince má výraz pouze v profánních sklonech člověka, v hédonismu, v konzumerismu a v potřebě uspokojování nahodilých choutek té nejnižší kategorie. Skutečnou svobodu, existenční svobodu, jsme již dávno ztratili.

Drtivá většina lidí žije v otrocké závislosti na sociálním státě a trhu práce. Do politiky a správy věcí obecně lidských nemá jedinec vůbec šanci zasáhnout, pokud se ještě vůbec najde někdo tak uvědomělý. Jsme svědky triumfu liberálně rovnostářské mentality nad jakoukoliv kulturní hierarchií hodnot i moci. Výsledkem je nihilismus, bezmoc a krize hodnot.

Myšlení intelektuálů postmoderní doby ovládají naprosto prázdné a nic neřešící universalistické ideje humanismu. Představa, že do všech lidí světa vstoupí mírový a tolerantní stav myslí tím, že nějaké humanistické organizace je zaktivizují, aby se chytli za ruce a provolávali hesla o nenásilí, míru a univerzálních principech žití bez ohledu na původ, rasu, náboženství či přesvědčení, tak takové iniciativy jsou něčím horším a nebezpečnějším, než pouhou naivitou.

Liberální koncept svobody vytrhl jedince ze zakotvení v celku, naordinoval mu individualismus, zbavil ho identity a odcizil vlastnímu původu. Žádné individuuum nemůže být svobodné, pokud nespojí fundament vlastní svobody s mocí vyššího celku, který je schopen za svobodu jedinců nést záruky. Rozumí se pochopitelně celek, jehož je jedinec organickou součástí, nikoliv moderní stát, neřku-li nadnárodní instituce.

Zatímco démos západní civilizace se rozpadá do atomizované masy mocensky i kulturně bezprizorních jedinců, jediná vrstva společnosti, která si zachovala stavovské sebevědomí a tvoří organické a hierarchicky (patriarchálně) organizované společenství, získává postupně všechny materiální zdroje a mocenské páky k tomu, aby ovládla svět a ze zbytku populace učinila otroky.

Zdá se, že z toho není východiska. Možnou cestou, a chtělo by se říci jedinou cestou, by byl návrat k přirozeným organickým společenstvím, v nichž se obnoví hierarchie moci v jejím stavovském uspořádání při existenci více mocenských vrstev a přirozených autorit. Zkrátka návrat k aristokratické úloze moci na všech úrovních lidského života. Tak chápali dobro a spravedlnost pro všechny myslitelé, filosofové a mudrci všech věků, dokud se nechočil ničujícího vlivu osvícenský liberalismus. Tuto ideologii plnou nepochopení, závisti a odporu k moci máme všichni tak zažranou v krvi, že bude opravdu těžké najít nějaký většinově přijatelný konsenzus pro společenskou obnovu. A muselo by se začít tam, kde přirozený řád moci padl jako poslední, v rodině, a to obnovením otcovské moci a povoláním muže zpět jako přirozené hlavy rodiny. Je zbytečné mlátit prázdnou slámu voláním po všeobecné bratrské spolupráci mezi lidmi sobě rovnými.

Tak uvidíme, co nastane dřív, zda se pod vlivem stále živé touhy po rovnoprávné společnosti, po hledání systémů „přímé demokracie“ či libertární utopie nakonec dočkáme nového světového řádu pod otrokářskou vládou neofeudálních elit, nebo se homo sapiens změní v homo liberalis.